

Manifest till den revolutionära ungdomen

1938

Socialismen i vår tid.

Den sociala revolutionen är nuets stora problem. Det kapitalistiska systemet är ej längre livsdugligt. Minsta rubbning av det nuvarande tillståndet utlöser direkt revolutionära aktioner av de utsugna massorna. Kampen står i dag mellan kapitalism, som mer och mer betyder barbarisk fascism, och socialism.

Statskapitalismen ingen lösning.

Försöken att reglera kapitalismen kunna - även om de kompletteras med socialpolitiska åtgärder - inte skänka arbetarklassen som helhet varaktig trygghet och välbefinnande. Den nya regleringspolitiken är ett kapitalismens förtvivlade försök att binda sina egna förintande krafter. Statskapitalismen kan ej accepteras ens som en övergångsform till socialismen.

Dagskampen en nödvändighet.

Trots insikten om att inga tillfredsställande och definitiva lösningar av nuets problem äro möjliga inom kapitalismens ram måste proletariatet redan i dag kämpa för minsta stycke bröd och frihet. Den revolutionära grundinställningen hämmar inte dagskampen utan ger den i stället konsekvens och djärvhet. Så länge arbetarna däremot betrakta det nuvarande samhällssystemet som en nödvändighet blir modfällighet och överdriven försiktighet en ofrånkomlig konsekvens.

En fri och självständig fackföreningsrörelse.

Kampen för förbättringar inom kapitalismens ram måste främst föras av en självständig, demokratisk, ekonomisk klassorganisation. Denna får aldrig underkasta sig främmande kontroll, varken från staten eller de till staten knutna politiska partierna. De ekonomiska organisationerna måste vara trogna uttryck för arbetarklassens vilja. De få inte behärras av ett byråkratiskt ledarskikt, de måste ge olika grupper och intressen möjligheter till direkt självbestämmanderätt.

Samarbete, inte kompetensstrider.

Existera olika ekonomiska kamporganisationer måste de samarbeta på demokratisk grundval för arbetarklassens bästa. Alla försök till åsiktsförtryck på arbetsplatserna, alla tendenser till monopolisering av rätten till arbete för de egna medlemmarna, måste bestämt avvisas. Varje dylik medveten splittringssträvan är liktydig med sabotage mot klassens enhet.

Militarismen, kapitalismens bundsförvant.

I kampen mot arbetarklassen är staten kapitalismens trogna bundsförvant. Staten representeras främst av dess väpnade makt - militarismen. Denna måste arbetarna ständigt söka försvaga och upplösa genom revolutionär propaganda bland militärmanskapet, vars stora majoritet tillhör arbetarklassen. Föreställningen om att den väpnade makten inom kapitalismens ram skulle kunna demokratiseras, så att den blir ett arbetarklassens värn, måste avvisas som en illusion. Denna insikt utesluter naturligtvis inte kamp för militärmanskapets mänskliga och medborgerliga rättigheter, utrensning av fascistiska officerselement etc.

Aldrig kanonföda åt imperialisterna.

Proletariatets bekännelse till den revolutionära klasskampen måste innebära att den vägrar offra sig för fientliga intressen. Det kan alltså aldrig betrakta ett krig, som utlöses och ledes av kapitalistiska regeringar som sitt. Skulle ett dylikt krig utbryta trots proletariatets ansträngningar, måste hela dess strävan inriktas på att förvandla staternas krig till en social revolution.

Revolutionen, arbetarnas revolution.

Den nuvarande epoken är i ordets egentligaste mening revolutionär. För att den kommande omvälvningen verkligen skall bli social, inte resultera i nytt förtryck och ny utsugning måste den på varje stadium utvecklas och kontrolleras av arbetarna själva. Detta betyder konkret:

- a) att revolutionen måste förverkliga en producenternas effektiva självförvaltning inom näringslivet, som till grundval har verklig demokrati på arbetsplatserna;
- b) att under revolutionen den *politiska* makten måste finna sitt uttryck i arbetarnas beväpning;
- c) att revolutionen tillerkänner olika åsiktsriktningar inom arbetarklassen samma demokratiska friheter;
- d) som uttryck för sin legalitet kan revolutionen endast ha representativa organ, som äro omedelbara och trogna uttryck för proletariatets vilja. Den revolutionära demokratin måste bygga på producenter-
nas fria massorganisationer, vara så uppbyggd att de valda representanterna ständigt äro ansvariga inför
och återkalleliga av de väljande organen. Utifrån dessa principiella utgångspunkter betyga de syndikalis-
tiska och socialistiska ungdomsförbunden sin oinskränkta solidaritet med det spanska arbetande folkets
befrielsekamp, en kamp som inte endast är en försvarsstrid mot världsfascismens barbariska anlopp utan
som därtill redan från begynnelsen utvecklade sig till en arbetarnas sociala revolution.

De båda ungdomsförbunden avvisa alla tendenser att binda arbetarorganisationerna genom nya lagar eller
mondistiska överenskommelser. Detta är så mycket väsentligare, som fackorganisationerna måste ha full rörel-
sefrihet för att få kompensation för de under högkonjunkturen uppskruvade levnadskostnaderna, och för att
kunna erövra en större del av det ständigt ökade produktionsresultatet.

De inse tillfullo betydelsen av en praktisk solidaritet mellan jordens och industrins arbetare, men bekämpa
just därför alla tendenser att genom våldsam livsmedelsfördyring vräka över den kapitalistiska jordbrukskrisens
bördor på de fattigaste konsumenternas axlar.

De socialistiska och syndikalistiska ungdomsförbunden mana Sverges arbetare till samlad kamp mot en
ruinerande och farobringande upprustning.

De äro beredda att göra sitt yttersta för att hindra att Sverige drages med i ett nytt imperialistiskt krig.
Landets neutralitet främjas emellertid varken genom NF:s "kollektiva säkerhet" eller genom pappersgarantier
från det ena eller andra imperialistiska maktblocket. Den kan endast säkras genom proletariatets revolutionära
fredskamp och internationella förbrödring.

De socialistiska och syndikalistiska ungdomsförbunden fästa den svenska arbetarklassens uppmärksamhet
på den fascistiska faran, som inte endast hotar dess socialistiska framtid utan också dess rättigheter i nuet. Den
svenska arbetarklassens första plikt är att bekämpa alla fascistiska strävanden och tendenser i det egna landet.
Som självklar plikt följer sedan praktiskt solidaritet med de antifascistiska kämparna världen över. Kampen
mot fascismen kan inte skiljas från klasskampen. Då fascismen födes ur kapitalismen måste den antifascistiska
kampen med naturnödvändighet vara en klasskamp på socialistisk grundval.

Med denna appell till arbetarna vill de båda ungdomsförbunden visa den enda framkomliga vägen för arbe-
tarklassens befrielse. För kampen mot fascismen och krigsvansinnet! Må de arbetande massorna och framförallt
dess ungdom förstå nödvändigheten av en revolutionär samling och kamp för arbete, fred och frihet!

Syndikalistiska Ungdomsförbundet. Socialistiska Ungdomsförbundet.

Det Anarkistiska Biblioteket

Manifest till den revolutionära ungdomen
1938

Manifest till den revolutionära ungdomen - Federativ, Sthlm 1938

sv.anarchistlibraries.net